

Een vraag naar de betaling voor mijn schuld

Lezen: Markus 8:27-38

Tekst: Markus 8: 37

Zingen:

Psalm 19:4

Psalm 49:3

Psalm 119:68, 73

Psalm 130:4

Psalm 118:4

Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel? Markus 8:37

In een uur van nabetrachting op het Heilig Avondmaal willen we ook verband leggen met zondag 5 van de Heidelbergse Catechismus:

Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, is er enig middel, waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan, en wederom tot genade komen? *God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede; daarom moeten wij aan haar, of door onszelven, of door een ander, volkomenlijk betalen.*

Maar kunnen wij door onszelven betalen? *In generlei wijze; maar wij maken ook de schuld nog dagelijks meerder.*

Kan ook ergens een bloot schepsel gevonden worden, dat voor ons betale? *Neen; want ten eerste wil God aan geen ander schepsel de schuld straffen, die de mens gemaakt heeft; ten andere, zo kan ook geen bloot schepsel den last van den eeuwigen toorn Gods tegen de zonde dragen, en andere schepselen daarvan verlossen.*

Wat moeten wij dan voor een Middelaar en Verlosser zoeken? Zulk Een, Die een waarachtig en rechtvaardig mens is, en nochtans ook sterker dan alle schepselen, dat is, Die ook tegelijk waarachtig God is.

Geliefde gemeente, in de tijd van de profeet Elisa was er een heel arme weduwe. Zij kwam met een noodvraag bij de profeet. Ze was getrouwd geweest met een van de profetenzonen, maar haar man was gestorven, en nu bleef zij achter met haar twee jongens. Die twee jongens waren nog niet zo oud dat ze konden werken voor hun moeder, en daarom kwam dit gezinnetje in grote armoede terecht.

Zelfs de huur van het huisje waarin ze woonden konden ze niet meer betalen, en zo vermeerderde haar schuld van dag tot dag. Alles wat ze had, had ze verkocht. Het enige wat ze nog bezat, was haar huisje, haar twee jongens en een heel klein kruikje met een beetje olie. Hoe moest dat nu ooit goedkomen met die vrouw? Probeert u zich dat nu eens in te leven.

Deze vrouw had onderwijs nodig hoe ze hieruit moest komen. En dat onderwijs kreeg ze. Dat kreeg ze van de Heere door middel van de profeet Elisa. In dat onderwijs kreeg ze een opdracht. Ze moest heel haar huisje volzetten met lege potten en pannen en schalen. En dat heeft ze gedaan, totdat ze nergens meer een lege pot of kan kon bemachtigen.

En wat had Elisa toen gezegd? Dan moet je in al die schalen en potten olie gaan gieten.

Je ziet het in gedachten voor je: dat vrouwtje in dat huis met die twee jongens, en overal potten en pannen en schalen. En feitelijk stond ze daar voor God. Met lege handen in zichzelf. Eigenlijk stond ze daar, om de woorden van vorige week te gebruiken, voor de onbewegelijke troon van God, met die brandende vraag: hoe kom ik nu van mijn schuld af? Met welk betaalmiddel zal mijn schuld nu betaald worden?

Nu, die vraag horen wij vanmiddag ook uit de mond van de Heere Jezus. Dus, lieve gemeente, ik ga die vraag aan u en jou niet stellen, maar Christus stelt haar. U krijgt bezoek vanmiddag, hier in de kerk en ook als je thuis meeluistert. En dan gaat de Heere Jezus je een vraag stellen: *Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

Ik heb er even over na moeten denken, maar het leek mij echt een gepast woord voor een uur van nabetrachting. Het is een vraag die een mens die nog onbekeerd is, helemaal niet beantwoorden kan, maar je moet hem wel gaan beantwoorden. Dus als ik vanmiddag zeg: je kunt hem niet beantwoorden, dan betekent dat niet: dan leg ik die vraag maar naast me neer. Nee, er moet een antwoord komen. Het is de vraag van Christus. En dat is toch de Zoon van God? Die kunt u toch niet negeren?

Het is ook een vraag waarop de komende zondaar, die zo van verre staat, geen antwoord durft te geven. Maar, arme zondaar die van verre staat, dat weet de Heere Jezus wel. En wacht maar, er komt een dag dat je antwoord geven mag, door het onderwijs dat je van Hem gaat krijgen.

En nu zijn er ook in ons midden, en ik hoop dat dat tot verwondering mag leiden, die door genade antwoord geven kunnen, omdat ze dat van God geleerd hebben.

Zo willen we dan biddend luisteren naar die vraag die Christus deze middag in het midden van de gemeente neerlegt.

We letten op drie gedachten:

1. Een rechtvaardige vraag
2. Een onmogelijke vraag
3. Een hoopgevende vraag

1. Een rechtvaardige vraag

De Heere Jezus is met Zijn discipelen gekomen in de streken van Caesarea Filippi. Dat is een bekende plaats geworden in de Heilige Schrift, want daar gaat de Heere Jezus als het ware een onderzoek instellen bij Zijn discipelen. Ze zijn eropuit getrokken geweest, ze hebben het Woord gepredikt, ze hebben Christus gepredikt. En als ze terugkomen, vraagt de Heere: *Wie zeggen de mensen, dat Ik ben?* Vertel Mij dat nu eens, discipelen. Wat horen jullie onder het volk? Wat zeggen ze nu van Mij?

Uit de antwoorden die de discipelen geven, kunnen we opmaken dat de hoorders blind zijn voor de Persoon en het werk van Christus. En toen werd het heel persoonlijk: *Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?* Gemeente, hebt u ook weleens een persoonlijke vraag gekregen van de Heere? *Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?* Wat hoort de Heere van u? Wat hoort de Heere van jou, nu je daar in de bank zit?

En dan neemt Petrus het woord: *Gij zijt de Christus*. Hoe zijn ze aan die kennis gekomen? Dat gaat de Heere Jezus hun verklaren. Nee, dat komt niet uit henzelf op, maar dat heeft Zijn Vader hun geopenbaard. Het was vrucht van het onderwijs dat de Heere Jezus hun over Zichzelf gegeven had.

O, deze Jezus is de Christus, de van God gezonden Messias, de Gezalfd. En waartoe was Hij gezalfd? Allereerst tot de hoogste Profeet en Leraar. Zo hebben de discipelen Hem leren kennen. Wat kon hun Meester spreken. Wat een diepe woorden sprak Hij uit. Wat een onderwijs hebben ze niet ontvangen, toen ze als het ware aan Zijn voeten mochten zitten.

Zagen ze Hem ook als Koning? Ja, ook in zekere zin, al hadden ze daar nog wel verkeerde gedachten bij. Aanvankelijk dachten ze dat Hij die Koning zou zijn die hen van de Romeinen zou verlossen. Maar tegelijk konden ze er niet omheen dat Hij als Koning, als Zoon van God gezonden, macht had om grote wonderen te doen.

Maar zagen de discipelen nu ook in die Christus, Die gezalfd is tot Profeet en tot Koning, een Priester? O ja, onder de discipelen waren er ook die onder de prediking van Johannes de Doper geweest waren. En Johannes de Doper had Christus mogen aanwijzen als *het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*. En die naam, Lam Gods, past toch heel duidelijk bij heel die offerdienst, bij het priesterschap dat openbaar kwam in de stam van Levi.

En toch bleef er nog veel over dat priesterambt voor de discipelen verborgen. Maar dat gaat veranderen, want als de Heere Jezus dan die oprechte belijdenis hoort: *Gij zijt de Christus*, gaat Hij in Caesarea Filippi nader onderwijs geven. Waarover? Over Zijn lijden en sterven. Over Zijn Priester-zijn.

En hoe komt dat onderwijs nu bij de discipelen binnen? Van één weten we heel duidelijk hoe hij reageerde, namelijk Petrus. Wat maakt het bij Petrus los als hij zijn Meester hoort zeggen dat Hij moet gaan lijden en moet gaan sterven? Petrus is het er niet mee eens. *Dat zal U geenszins geschieden*. We hebben het samen gelezen: Petrus neemt de Heere Jezus apart, en dan durft Petrus nota bene zijn Meester te bestraffen.

En wat zegt de Heere Jezus dan? *Ga weg achter Mij, satanas; want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn*.

Petrus mist hier een belangrijke les in zijn leven. O ja, hij had zichzelf echt wel leren kennen als zondaar voor God. Als ik terugdenk aan die eerste wonderbare visvangst, dan zie ik hem voor de knieën van Christus neervallen met de woorden: *Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens*. Daarmee lag hij op een geschikte plek. Met zijn zondig bestaan lag hij aan de voeten van Jezus.

Maar wat lag voor hem nog in de nevel gehuld? Hoe hij nu van die schuld verlost zou worden. Petrus kon de weg niet begrijpen die de Heere Jezus zou gaan om hem en al Gods kinderen van hun schuld te verlossen.

En als je dat niet verstaat, gemeente, dan weet je geen raad met de boodschap dat Christus veel moest lijden en sterven. Dan weet je ook geen raad met de prediking van een gekruisigde Christus. Dan kun je ook niet uit de voeten als je hoort dat Christus de dood moest ingaan. En dan zul je ook de diepe betekenis van het Heilig Avondmaal niet verstaan. Want dan is er geen plaats voor Christus als Borg, Die in plaats van een zondaar de schuld op Zich genomen heeft en die schuld betaald heeft.

Uit heel de reactie van Simon Petrus blijkt dat hij dat zicht nog miste. Daarom moest hij achter Jezus aankomen. En wie door de Heere Jezus achter Christus geplaatst wordt, die wordt er zelf helemaal buiten gezet. Die moet, zoals de Heere Jezus zegt in vers 34, zichzelf leren verloochenen. Die moet, zo zegt de Heere Jezus in vers 35, zijn leven gaan verliezen. Ja, Hij voegt eraan toe in vers 36 dat hij aan heel de wereld niets meer heeft. Dan blijf je maar met één vraag zitten: *Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

Dat is de vraag van onze tekst. Een rechtvaardige vraag. Die vraag komt van God, Die zit op de troon van Zijn gerechtigheid en gericht, zoals Ethan zingt in Psalm 89. Hij regeert daar als een rechtvaardige Koning, en als een rechtvaardige Koning komt Hij met deze vraag: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

Gemeente, we zijn in de Catechismus gekomen aan het begin van het tweede deel. Het eerste deel is afgesloten. Dat eerste deel ging over de vraag hoe groot mijn zonden en ellenden zijn. En nu gaat de Catechismus verder bij het stuk van de verlossing.

Ook in dat eerste deel werden de overtredingen tegen Gods wet aangewezen. De oorsprong van al onze zonden werd ook aangewezen: onze diepe val in het paradijs. De Heere heeft vanuit Zijn Woord de straf laten aanzeggen, dat aangrijpende oordeel: *Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.*

Zeg, gemeente, hebt u amen leren zeggen op het onderwijs dat we tot nu toe gekregen hebben uit de Heidelbergse Catechismus? Hebt u leren buigen voor de tijdelijke en eeuwige straffen die wij verdiend hebben? Maar hebt u toen ook geroepen? Geroepen tot God, Die niet alleen een rechtvaardige Koning is, maar ook een barmhartige Koning? Geroepen: o Heere, verlos mij toch van mijn zonde. Heere, verlos mij toch van de straf die ik verdiend heb. Zal ik nog genade kunnen krijgen bij U, o God?

De echo van die noodkreet vindt u terug aan het begin van zondag 5: *Is er enig middel, waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan, en wederom tot genade komen?* Hier is een mensenkind aan het woord dat op de school van de Heilige Geest geleerd heeft dat er betaald moet worden. Betaald voor de schuld.

Dat is een les die ware Avondmaalgangers leren verstaan in hun leven. Want de mens heeft zichzelf in de schuld voor God gebracht door al zijn zonden. En daarom mag God die betaling van u, jou en mij eisen.

O gemeente, ik leg het u na aan het hart, vooral degenen die dit nog nooit hebben leren verstaan: er moet lossing komen. Echt waar. Er moet lossing komen. Onze tekst zegt het. Christus zegt het. Het is een eis die van Godswege op u afkomt. *Betaal Mij toch, o zondaar, wat gij schuldig zijt.*

In de vraag van onze tekst spreekt Christus over onze ziel, onze onsterfelijke ziel, die zo kostbaar is. We hebben er maar één van. En die oude uitdrukking is zo waar: ziel verloren, al verloren. Die ziel was zo rein, want zij kwam uit God. God heeft die ziel ingeblazen in de mens, die geschapen werd in het paradijs. Maar door de zonde is die reine, heilige ziel een schuldige ziel geworden. En voor de schuld van die ziel moet de mens betalen.

Dat ligt duidelijk opgesloten in het woordje *lossing* uit onze tekst. Dat woord roept een beeld op. In de tijd van de Bijbel werd er veel geruild. Het ene product werd voor het andere product geruild. Maar dan moest het wel een eerlijke ruil zijn. Die beide producten moesten van gelijke waarde zijn.

Dat is nu precies wat dit woord wil zeggen. U, jij en ik moeten wat ruilen met God. Wil God het eeuwige leven schenken, wil Hij verlossing schenken, dan moet er iets aan Hem gegeven worden dat helemaal in waarde past bij dat eeuwige leven. Er moet werkelijk iets zijn van genoegzame waarde, waar God echt tevreden mee is, zodat Hij inderdaad de zaligheid schenken kan. Dan moet er, om de woorden van de Catechismus te gebruiken, aan Gods gerechtigheid genoeg geschieden.

En wat is dan die losprijs, die voor de Heere van zóveel waarde is dat Hij in ruil daarvoor de zaligheid aan een zondaar schenken kan? Wat is dat genoegzame betaalmiddel? Vanmorgen is het hoorbaar en zichtbaar voorgesteld. Niets anders dan bloed. En dat kan een mens alleen geven als hij de dood ingaat. Want de Heere heeft gezegd: *De ziel, die zondigt, die zal sterven.*

In de weg van sterven, van de eeuwige dood, zou de toorn van God gedragen moeten worden. En daarbij komt dat de wet van God volmaakt gehouden moet worden. Dat zijn de twee eisen die de Heere stelt: het dragen van de toorn van God over de zonde, en het volmaakt houden van Gods heilige wet.

2. Een onmogelijke vraag

Zou u dat kunnen? Zou jij dat kunnen? Zou ik dat kunnen volbrengen? *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

Let er toch eens op, gemeente. Christus vraagt heel nauwkeurig, ja, Hij eist heel nauwkeurig. Hij zegt: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* Hij spreekt de mens aan. De mens moet het geven. Van de mens wordt het geëist. De mens moet betalen.

Waarom ligt de nadruk hier op dat woordje mens? Hebt u dat geleerd door de Heilige Geest? Omdat de mens gezondigd heeft. En omdat de mens gezondigd heeft, is het toch billijk, is het toch rechtvaardig van God dat de mens betalen moet?

Wat openbaart Christus Zijn Vader in deze tekst als een God Die echt rechtvaardig is in al Zijn handelen. *Wat zult u, wat zult jij, wat zal ik, o mens, geven tot lossing van uw ziel, tot betaling van uw schuld?* Ja, uw leven, uw bloed, dat eist de rechtvaardige God van u, van jou en van mij.

En dat kan niet. Dat betekent toch omkomen? Want beschikt u nu over zo'n middel? Beschik jij over zo'n middel, jongere? Beschik ik over zo'n middel? Welk mens in ons midden heeft nu iets om als lossing van zijn schuld God te kunnen aanbieden, wat echt van zoveel waarde is dat God er tevreden mee is?

Als je nu door het geloof eerlijk op deze vraag ziet, dan ontdek je dat in deze vraag het antwoord al opgesloten ligt. Wat kan een mens geven tot lossing van zijn ziel? Niets. Totaal niets.

Onze kanttekenaren verwijzen hier naar Psalm 49 vers 8: *Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven.* In deze Psalm komt heel duidelijk naar voren wat het loon op de zonde is. En niemand kan zich van die straf ontheffen. Het loon op de zonde is de dood. Niemand kan een ander of zichzelf van deze rechtvaardige straf verlossen, al had je alle rijkdom van de wereld bijeenvergaderd. Dan nog heb je niets. Dan is het nog te kort om de welverdiende straf te ontgaan en de schuld te kunnen betalen.

En dan lezen we verder in Psalm 49: *Want de verlossing hunner ziel is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden.* Dat betekent: de betaling is te zwaar om te kunnen volbrengen. Die nimmer eindigende eeuwigheid is zelfs te kort om het te kunnen betalen. En daarbij komt dat de mens elke dag zijn schuld groter maakt. *Maar kunnen wij door onszelven betalen? In generlei wijze; maar wij maken ook de schuld nog dagelijks meerder.*

En toch blijft die eis op uw hart liggen. En daarom komt de Heere Jezus vanmiddag als de grote Profeet en Leraar en zegt tot de gemeente: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

Totaal onmogelijk. Ja, ziet u wel, de Heere brengt een mens in de onmogelijkheid. En als dat werkelijkheid voor je wordt, dan weet je het niet meer. Dan voel je je zo verloren, omdat niemand je kan redden.

Dat is ook een betekenis van het woordje verloren. Kohlbrugge heeft dat treffend onder woorden gebracht. Onder het woord verloren versta ik iemand die op zulk een wijze verloren is, dat voor hem hier beneden, bij het hele scheepsel, geen redding te vinden is. Voor hem is geen redding mogelijk, en de mens kan zichzelf allerminst helpen.

Dat is de eerste stap op de weg des levens: het gevoel van deze verlorenheid. Werkelijk ontdekken: er is niemand meer in deze ganse wereld die mij kan redden. Niemand.

Ook een ander mens niet. Zelfs het meest geoefende kind van God niet. Zelfs een dienaar van het Woord niet. Een mens kan niet betalen voor een ander.

Kan een engel dan misschien nog wat betekenen? Ook niet. Want de Heere zegt in onze tekst: *Wat zal een mens geven?* En een mens is dat scheepsel dat een lichaam en een ziel heeft. Engelen hebben geen lichaam van vlees en bloed.

Kan een dier het dan niet? Wat zijn er in het Oude Testament niet ontzaggelijk veel dieren geofferd. Maar ook dat niet. Want heel die oudtestamentische offerdienst riep om een ander Offer. En bovendien: een dier heeft geen redelijke, onsterfelijke ziel. Maar de Heere eist: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

En toch, waar niemand is, geen mens, geen dier, geen engel, zegt de Heere: en toch moet de mens betalen.

Begrijpt u waarom ik mijn tweede gedachte een onmogelijke vraag heb genoemd? Heere Jezus, hoe kunt U deze vraag aan mij stellen? U weet toch wie ik ben? En toch stelt Hij die vraag. Toch wil Hij die vraag in het hart van een zondaar leggen. Waarom? Om je in de onmogelijkheid te brengen.

En als de Heere dat zelf doet door Zijn Woord en Geest, wat wordt het dan benauwd. Wat verzetten wij ons er toch tegen om alles te moeten verliezen. Als alles je uit handen wordt afgebroken, zodat je niets meer overhoudt van alles wat je dacht te hebben om voor God te bestaan.

Misschien heb je wel gedacht: mijn liefde tot God kan mij redden. Misschien heb je gedacht: nu heb ik zo hartelijk met de zonde gebroken, nu zal de Heere mij wel aannemen. Misschien ben je wel geraakt door het Evangelie, door een Psalmvers dat je ziel zo raakte omdat het precies de toestand van je hart vertolkte. En een poosje mocht je er iets uit leven. Maar na verloop van tijd raakte de kracht eruit weg. En je zocht het hier en je zocht het daar, en je kwam erachter: tekort, tekort, tekort. Geen toereikend betaalmiddel.

Je leven lag verklaard in het leven van de bloedvloeiende vrouw. Ze had al het hare aan haar ziekte ten koste gelegd, maar geen baat gevonden. Het was met haar veel eer erger geworden.

En dan komt Christus. Dan gaat Hij deze vraag in je hart leggen, terwijl je niets meer kunt en niets meer hebt: *Wat hebt u nu tot lossing van uw ziel? Wat hebt u nu, o mens, tot betaling van uw schuld?*

Als je nu deze middag je balans eens op zou moeten maken, kinderen, jongeren en ouderen, met alles wat er geweest is, wat heb je dan als lossing van je ziel? Niets. Totaal niets. Alleen maar schuld. Alleen maar zonde.

En daarbij ben je zo zwak, ook ik, dat wij werkelijk niet in staat zijn om één seconde de volle toorn van God over de zonde te dragen.

Ik hoop, gemeente, dat datgene wat nu gepredikt wordt, de ervaring van je hart is. En dat te midden van al die stormen in je hart die vraag geboren wordt: wat moeten wij dan voor een Middelaar en Verlosser zoeken?

3. Een hoopgevende vraag

Is er dan werkelijk nergens iemand die mij kan verlossen? Is er dan werkelijk niemand die zorg kan dragen voor mijn onsterfelijke, schuldige ziel? Is er dan werkelijk niemand die de toereikende lossing kan bieden om mij van mijn schuld te verlossen?

En dan hoor ik die leerling in de Catechismus zeggen: *Zulk Een*. Hoor je het? Er is er Eén. Anders kon het antwoord nooit luiden: *Zulk Een*. Er is er Eén. Er is toch een Ander.

Wie dan? Juist die Persoon Die in onze tekst aan het woord is. Christus Zelf. Kijkt u maar in vers 34: *En tot Zich geroepen hebbende de scharen met Zijn discipelen, zeide Hij tot hen*. Dat is Christus, Die deze vraag stelt. En omdat Hij deze vraag stelt, is het een hoopgevende vraag.

Gemeente, is het al een wonder voor u geworden dat er een mogelijkheid bij God is om echt verlost te worden van je zonde en van je schuld? Nu gaat de Catechismus spreken van een Middelaar en Verlosser. En die Middelaar en Verlosser, naar Wie de Catechismus ons heen drijft, is het antwoord op de vraag: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?*

Maar dan moet het wel een Persoon zijn Die aan hoge eisen voldoet. Hij moet een waarachtig mens zijn. Hij moet een rechtvaardig mens zijn. En Hij moet waarachtig God zijn.

Waarom moet Hij waarachtig mens zijn? Omdat Hij het Zelf zegt in onze tekst: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* En dan moet u daar eens even bij stilstaan. Dan zegt de Heere Jezus, de Zoon des mensen: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* En daar staat Hij als een Mens Die lijden kan, Die sterven kan. Daar staat Hij als een Mens Die door de weg van geboorte op deze aarde gekomen is.

En tegelijk staat Hij daar als een rechtvaardig Mens, Die nooit één zonde gekend noch gedaan heeft. Een Mens Die niet schuldig is aan de erfzonde waarmee wij ontvangen en geboren zijn. Daar staat de Heere Jezus als een rechtvaardig en heilig Mens. Als een Mens Die volmaakt leeft naar de heilige wet van God. Zo'n Mens eist God als Middelaar en Verlosser.

Maar tegelijk moet Hij nog meer zijn. Hij moet waarachtig God zijn. Waarom? Omdat die straf zo zwaar is. Omdat die eeuwige straf zo lang is. Omdat de toorn van God zo verschrikkelijk is. Alleen een Persoon Die echt Mens is en tegelijk God is, kan dat werkelijk dragen en volbrengen.

Wat klinkt er dan toch een hoopgevende boodschap door in de Catechismus voor een zondaar die helemaal is vastgelopen met zijn eigen verlossingspogingen. Voor een zondaar die werkelijk niets meer in bezit heeft om aan Gods recht te voldoen. En dan te horen: *Zulk Een, Hij is er*.

Het is de Persoon Die de vraag stelt. Het is Christus. Zie Hem toch staan, gemeente, te midden van Zijn discipelen en de scharen in Caesarea Filippi. God uit God, Licht uit Licht, en tegelijk waarachtig, rechtvaardig Mens. En hoor Hem eens spreken: *Dat de Zoon des mensen veel moet*

lijden, en verworpen worden van de ouderlingen, en overpriesters, en schriftgeleerden, en gedood worden, en na drie dagen wederom opstaan.

Dat zegt Hij als de Middelaar en Verlosser. En Hij kon dit zeggen, want Hij is die Persoon van wie gesproken wordt: *Zulk Een, Die een waarachtig en rechtvaardig mens is, en nochtans ook sterker dan alle schepselen, dat is, Die ook tegelijk waarachtig God is.*

En dan ga ik weer even terug naar die vraag. Daar staat Hij, Zoon des mensen en Zoon van God, en Hij legt de vraag aan het hart van de hoorders: *Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* Wat denkt u, gemeente? Zou Hij op dat moment die vraag niet ten volle gevoeld hebben in Zijn eigen hart? Want Hij staat daar om het antwoord te gaan geven op die vraag. Hij staat daar als de Middelaar en Verlosser Die werkelijk bij machte is om aan die hoge eis van Gods recht te voldoen.

Hij weet wat Zijn Vader van Hem eist: lossing voor de zielen die Hij van eeuwigheid van Zijn Vader gekregen heeft. En voor die grote schare gaat Hij Zijn bloed storten, omdat Hij weet: *zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.* Mijn Vader eist Mijn dood, Mijn Vader eist Mijn bloed. En Ik wil dat bloed geven, en Ik zal dat bloed geven, want Mijn bloed en Mijn gerechtigheden zijn de losprijs.

Is dat vanmorgen niet hoorbaar en zichtbaar gepredikt, gemeente? Hoe die lieve Heere Jezus Christus als een Verbondshoofd geworden is, en Zijn lichaam liet verbreken en Zijn bloed heeft laten stromen, opdat God door dat bloed, door dat gebroken lichaam van Christus heen, tot een arme zondaar komen kan en komen zal.

En dan ga ik ten slotte nog één keer terug naar Psalm 49: *Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen.* Niemand. Ja toch: *Zulk Een, Die Zijn broederen in alles gelijk geworden is, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen.*

Weet u Wie daar stond in Caesarea Filippi? Weet u Wie het ten diepste is Die de vraag stelde: *Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?* Het is de oudste Broeder van het huisgezin Gods. En Hij heeft de losprijs betaald voor alle andere broeders en zusters die horen bij dat huisgezin van God de Vader. Niet met goud of zilver, maar met Zijn dierbaar Borgbloed.

Dat is het verbondsbloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk Hij voor al de Zijnen vergoten heeft. En het is op grond van die bloedstorting, die de lossing van de schuld is, dat Christus aan het kruis op Golgotha geroepen heeft: *Het is volbracht.* De schuld is betaald. Het handschrift is uitgewist.

En waar een zondaar in de onmogelijkheid terechtgekomen is, waar een zondaar in een doodlopende weg terechtgekomen is met deze vraag: *Wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel, daar zal een bezoek van Christus komen.* Dan zal hij het uit de mond van die Liefste gaan horen: o zondaar, de losprijs voor uw ziel is Mijn bloed, Mijn hartenbloed, Mijn Borgbloed, het bloed des verbonds.

Zo kon Hij met dat bloed gaan tot de Vader. En zo komt Hij met dat bloed tot een arme zondaar.

O, wat een wonder als we zo bezoek mogen ontvangen van deze hoogste Profeet en Leraar, Die tegelijk de Priester van Zijn Kerk is. Hij heeft de losprijs. En die losprijs ligt klaar. En Hij wordt ons voorgesteld als een geopende Fontein.

Daarom, arme zondaar, vlucht toch voor het eerst en steeds weer opnieuw tot die bloedfontein, Christus. *Het is beter tot den HEERE toevlucht te nemen, dan op den mens te vertrouwen. Het is beter tot den HEERE toevlucht te nemen, dan op prinsen te vertrouwen.*

Amen.